

Există un sat în oraș

Julie a primit o veste cumplită în timpul nașterii celui de-al șaselea fiu al său. Din cauza infectării acului cu care i s-a făcut anestezia epidurală, i-a paralizat corpul, de la ombilic în jos. Când prietenii ei au aflat vestea, s-au organizat pentru a fi alături, de-a lungul unor luni, de această familie portugheză care avea nevoie de atât de mult ajutor. Povestește chiar ea cum a fost.

08.02.2023

Nașterea nu a decurs așa cum ne așteptam... Am avut o complicație foarte rară, numită abces epidural. O bacterie (MRSA) a intrat în acul epidural și a provocat o infecție a sistemului nervos central. M-au operat, dar am rămas în scaun cu roțile, cu incapacitate de mișcare și lipsă de sensibilitate de la ombilic în jos. Pentru noi era ceva dramatic, pentru că am șase copii mici de care am grijă, inclusiv nou-născutul.

Când s-a aflat cât de extinsă era leziunea și că recuperarea urma să fie foarte lentă, s-a format o avalanșă de persoane care voiau să ne ajute. Prin intermediul unor prieteni, ne-au dăruit scaunul cu roțile, un fotoliu ortopedic, o saltea anti-escare, un scaun pentru baie și tot ce m-am gândit să cer într-un grup de WhatsApp.

Mulți ne-au oferit ajutor economic fără ca noi să îl fi cerut. Datorită

acestui ajutor, și la sugestia altor două persoane, doi fizioterapeuți au venit repede la mine acasă, ca să lucreze cu mine din primul moment, lucru care a fost esențial pentru recuperarea mea. O prietenă asistentă medicală s-a oferit să mă ajute fără plată, cu tot ce era nevoie, de la schimbarea scutecelor până la injecții...

Am fost copleșiți de dragostea pe care am primit-o într-un moment atât de greu pentru familie. Sute de persoane ne-au trimis mesaje spunându-ne că se roagă pentru noi. Mai mult, am primit relicve și apă de la Lourdes și două mătănii speciale, una dintre ele binecuvântată de Pr. Fernando Ocariz, prelat al Opus Dei.

O vizită a două femei care îl ajută pe prelatul Opus Dei în activitatea de conducere.

După câteva zile, când am revenit acasă, am început să coordonez

logistica domestică. Soțul meu și eu am încercam să stabilim programe și să facem o listă detaliată a sarcinilor de îndeplinit, când niște prieteni ne-au dat telefon și s-au oferit să ne aducă cina în fiecare zi și să îi culce pe copii la sfârșit de săptămână. După câteva minute, un alt prieten al soțului meu a venit la noi ca să ia trei sacoșe mari cu rufe murdare care se adunaseră, pe care ni le-a adus spălate și împăturate.

Deși nu putem primi ajutor fix și plătit ca să avem o asistentă în casă, diferiți prieteni ne-au dedicat timpul lor, cu generozitate și bucurie. Veneau la șapte dimineața ca să îl ajute pe soțul meu și se întorceau seara, când le spuneau și povești copiilor noștri, ca să adoarmă. Ajutorul lor creștea la sfârșit de săptămână, când îi duceau pe copiii noștri la plimbare în parc și în alte locuri.

Treptat, mișcați de constanța ajutorului indispensabil pe care l-am primit, am putut înfrunta obstacolele următoare. Nu totdeauna am găsit soluții, nici nu am fost tot timpul în stare să ne păstrăm seninătatea. Cred că Dumnezeu m-a ajutat prin intermediul rugăciunilor atâtor persoane.

O fotografie de la sosirea acasă, datorită prietenilor, după zilele de spitalizare.

De exemplu, directorul școlii unuia dintre fiii noștri l-a dus la capelă și s-au rugat împreună pentru sănătatea mamei lui. Soțul meu a fost la slujbă și a fost surprins să audă preotul oferind liturghia pentru însănătoșirea mea.

În aceste luni, am împărtășit unele reflecții asupra acestor evenimente într-un grup de WhatsApp și toată lumea a comentat cât de mult îi mișcă și cât de mult ne urmăresc și

se roagă pentru noi. Sunt convinsă că mă susține împărtășania în fiecare zi, pe care mi-o aduc acasă, pe rând, diferiți preoți.

Acestea sunt doar câteva exemple ale unei rețele enorme de persoane care și-a făcut simțită prezența, într-un mod incredibil, în această criză familială. Niciodată nu ne-am simțit singuri, ceea ce e, probabil, cea mai rea parte a suferinței. Niciodată nu m-am simțit neputincioasă. Simt o forță supranaturală care mă menține veselă și optimistă cu privire la recuperarea mea, în cele mai multe zile. Cum aș putea să mă descurajez când atâtea persoane se roagă pentru mine și își deschid inima pentru mine, vrând să facă orice e nevoie ca să ne ajute?

Ca supranumerară a Opus Dei, am simțit că această familie cu legături supranaturale, care ajută pe plan material și spiritual – ca satele de pe

vremuri -, nu înlocuiește familia naturală. Este mai mare decât ea, o îmbrățișează și o ajută.

După câteva luni, nu pot însă să stau în picioare fără sprijin și nici să merg, dar am mult mai multă sensibilitate și mobilitate. Am depășit așteptările medicilor. Sunt uimiți când văd progresele mele, pentru că prognosticul obișnuit este că recuperarea nervilor este lentă.

În spital, cu un buchet de flori trimis de o prietenă.

Nu a fost un miracol extraordinar, prin care cineva trece de la a nu putea să meargă la a se ridica într-o clipă. Dar a fost un miracol obișnuit, extins de-a lungul unor săptămâni, cu ajutoare materiale, rugăciuni zilnice și constante. Acesta este tipul de sfințenie – cotidiană și obișnuită – pe care îl căutăm noi, membrii Opus Dei. Speranța care m-a susținut în

acest miracol al recuperării, despre care totul indică faptul că va fi totală.

Sfântul Părinte Papa vorbește mult despre singurătatea și individualismul timpului nostru, dar în această încercare am descoperit generozitatea și dragostea multor persoane care ne înconjoară. Și în familie am învățat că putem să împărțim suferința cu ceilalți, și că astfel devine mai ușoară. Pentru că încă mai există un sat în oraș, de ajutor reciproc și prietenie.

.....

Articolul a fost publicat inițial pe pagina web a Lucrării în Portugalia, în decembrie 2022.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/exista-
un-sat-in-oras/](https://opusdei.org/ro-ro/article/exista-un-sat-in-oras/) (26.03.2025)